

NĂSCUȚI EROI

**Povestea unui grup de aventurieri temerari
și a felului în care aceștia au reușit să descifreze
secretele pierdute ale forței și anduranței**

Christopher McDougall

PREDA PUBLISHING
DISCOVER THE STORY

CAPITOLUL 1

Pune-te o clipă in locul Măcelarului.

Ești Generalul Friedrich-Wilhelm Müller, unul dintre cei doi comandanți germani de pe Insula Creta. Hitler este îngrijorat că ceva neprevăzut se va întâmpla chiar sub nasul tău, ceva ce ar putea afecta puternic ofensiva germană, dar tu știi că ai totul sub control. Insula e mică iar trupele concentrate pe ea sunt masive. Dispui de 100.000 de soldați experimentați, cu avioane de cercetare care patrulează munții și trupe de coastă cu nave de ultimă generație ce patrulează țărnul. Ai Gestapo-ul la dispoziție, gata de acțiune, și ești atât de temut încât ți se spune Măcelarul. Nimeni nu se poate pune cu tine!

Dar în dimineața zilei de 24 aprilie 1944 te trezești și îți dai seama că celălalt „tu” s-a evaporat. Colegul de suferință, Generalul Heinrich Kreipe, a dispărut. Fără nicio urmă de atac: nici vorbă de vreun glonț, vreo picătură de sânge sau vreun semn de încăierare. Și mai ciudat, generalul a dispărut de undeva din preajma capitalei, cel mai păzit colț al insulei. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, s-a întâmplat chiar lângă oamenii generalului. Și nici ei, nici Kreipe nu erau soldați de jucărie; generalul era un veteran experimentat, supraviețuitor decorat al Primului Război Mondial, care își croise drum spre vârful ierarhiei germane prin câmpul de bătlie și care tocmai fusese transferat de pe frontul rusesc. Avea un personal de securitate numeros, șofer înarmat și o reședință înconjurată de câini de atac, sârmă ghimpată și gârzi cu mitraliere.

Deci unde era?

Tot ce știa Măcelarul era că puțin după ora 21:00, Generalul Kriepe ieșise din biroul său de la comandament și plecase cu mașina către centrul orașului.

Era sâmbătă, așa că traficul pietonal era mai aglomerat decât de obicei. Trupele staționate la periferie fuseseră duse la cinematograful, așa că străzile gemeau de soldați în uniformă. Filmul tocmai se terminase; Măcelarul știa asta pentru că sute de soldați văzuseră mașina neagră a generalului, cu steagurile arborate corespunzător, croindu-și drum pe străzile aglomerate. Șoferul fusese nevoit să claxoneze de câteva ori pentru a-și face loc și la un moment dat chiar coborâse geamul pentru a striga „GENERALS WAGEN!”. Kriepe era chiar acolo, pe scaunul din dreapta, dând din cap și răspunzând la salutul soldaților săi. Toate drumurile erau împânzite de soldați și puncte de control la fiecare șapte sute cincizeci de metri. Mașina generalului trecuse de sediul Gestapo-ului și se strecurase prin ultimul post de verificare, amplasat în deschiderea îngustă a Porții Canae. „Gute Nacht” strigase șoferul generalului. Sedanul virase elegant pe sub barieră și ieșise din oraș.

În dimineața următoare, mașina generalului fusese descoperită la marginea unei plaje pustii, chiar în apropierea orașului. Generalul și șoferul său dispăruseră, la fel și steagurile cu vulturul nazist de pe capotă. În jurul mașinii erau împrăștiate tot felul de obiecte ciudate: un roman al Agathe Christie, un ambalaj de ciocolată Cadbury, câteva mucuri de țigări englezești „Player’s” și o beretă verde aparținând forțelor speciale britanice. Pe parbriz era o scrisoare. Adresată „Autorităților germane din Creta”, aceasta spunea că Generalul Kriepe fusese capturat de un comando britanic și transportat de pe insulă. Scrisoarea era sigilată foarte ceremonios cu ceară roșie și includea un post script bizar:

***Ne pare foarte rău că suntem nevoiți
să abandonăm o mașină atât de frumoasă.***

Ceva nu se potrivea. Era clar că generalul fusese săltat după ce ieșise din oraș, iar mașina fusese găsită la 20 de minute de capitală. Asta însemna că într-o fereastră de timp atât de scurtă, oamenii misterioși executaseră o ambuscadă, dezarmaseră și imobilizaseră doi prizonieri, fumaseră un pachet de țigări, mâncaseră o ciocolată, pierduseră o beretă, topiseră niște ceară roșie, sigilaseră o scrisoare și ce altceva?... Ah da, frunzâriseră un roman! Ce era asta, răpire sau camping cu familia? Plus că porțiunea aceea de plajă era puternic luminată noaptea și survolată de avioane de luptă. De ce ar fi ales o trupă experimentată de comando cel mai expus loc al insulei ca punct de extracție? De pe acea plajă, nava lor ar fi trebuit să străbată sute de kilometri de ape patrulate de navele germane, ceea ce i-ar fi expus teribil de îndată ce răsărea soarele.

Era evident că indiferent cine făcuse asta încercase din greu să pară foarte britanic, foarte calm și controlat. Dar Măcelarul nu credea o iotă. Erau în toiul celui de-al Doilea Război Mondial și, din câte știa el, niciun general nu mai fusese răpit până atunci. Nu exista precedent pentru așa ceva, nici protocol sau scenariu de acțiune, așa că probabil făptașii se orientau din mers. Ceea ce însemna că, mai devreme sau mai târziu, vor face o greșeală și îi vor cădea în plasă. Deja făcuseră o mare greșeală: își subestimaseră amarnic oponentul. Pentru că Măcelarul le înțelesese deja planul și realizase două lucruri:

Erau încă pe insulă și încercau cu disperare să se ascundă.

CAPITOLUL 2

Cei curajoși în luptă vor fi uciși.
Cei curajoși în pace vor trăi.

LAO-TZU

Într-o dimineață din primăvara anului 2012 mă aflam exact în locul în care fusese găsită mașina generalului, întrebându-mă același lucru ca și Măcelarul: unde ar fi putut să se ducă?

În spatele meu era Marea Egee. În față nimic altceva decât o încrengătură de mărăcini care ducea la un colț abrupt de stâncă. În depărtare, tăind insula în două ca o graniță imensă, se vedeau vârfulurile ascuțite și înzăpezite ale Muntelui Ida, cel mai înalt versant din Grecia. Singura cale de scăpare ar fi fost coasta sudică, dar ca să ajungi acolo trebuia să urci și să cobori vârful de două mii cinci sute de metri. Numai traseul în sine era un chin, darămite să mai cari după tine și un prizonier belicos și, în același timp, să te descurci cu trupele numeroase care îți suflau în ceafă în căutarea generalului pierdut... Imposibil.

– Aha! Vino spre mine!

Strigătul se auzi de undeva dintre tufișuri, apoi o mână apăru agitându-se, ca și cum ar fi încercat să oprească un taxi.

Chris White rămase ținut pe loc, cu mâna ridicată astfel încât să-l pot găsi și cu ochii ațintiți asupra a ceea ce tocmai văzuse. Mi-am aruncat rucsacul pe umăr și am început să înaintez către el, printre scaietii care-mi sfâșiau hainele. Nu există om pe planeta asta care să știe mai multe despre ce s-a întâmplat cu

Generalul Krieppe decât Chris White. Ceea ce e bizar, pentru că nu există niciun motiv serios pentru care Chris White ar trebui să știe toate acestea. Chris nu e nici profesor universitar, nici istoric militar. Nu vorbește nici limba greacă, nici limba germană. Este pacifist de o viață și nu are niciun apetit pentru povestirile de război. În timpul zilei, Chris este asistent social în liniștitul orașel britanic Oxford, ocupându-se de persoanele în vârstă și cele cu dizabilități mintale. Dar noaptea și în weekenduri, Chris se ascunde într-o căbănuță de lemn din spatele casei printre teancuri de hărți topografice și cărți care nu se mai tipăresc de mult. Credincios tradiției britanice de a dezvolta obsesii de amator pe un anumit subiect, Chris și-a petrecut ultimii zece ani încercând să rezolve misterul care-i fusese aruncat și Măcelarului în brațe, în dimineața zilei de 24 aprilie 1944: cum faci un general nazist să dispară de pe o insulă mișunând de trupe germane?

Era o idee magică și exact asta iubea Chris la ea. Schema era perfectă, impertinent de *ne-nazistă*: în loc de forță și brutalitate, planul fusese să-l îngenunchieze pe Hitler cu finețe și ingeniozitate. Fără gloanțe, fără sânge, fără civili la mijloc. Uciderea generalului l-ar fi transformat pe acesta într-o altă victimă de război, dar *răpirea* lui ar fi întors cărțile, ar fi sădit frică în inimile celor care terorizau Europa. Misterul i-ar fi înnebunit pe naziști și ar fi plantat un sămbure de îndoială în capul fiecărui soldat: dacă fantomele astea puteau ajunge la cel mai păzit om de pe o insulă fortificată, atunci cine mai era în siguranță?

Dar răpirea generalului nu fusese decât începutul. Măcelarul aruncase în luptă tot ce avea, și avea foarte multe. Trupe care pieptăneau pădurile, câini antrenati să caute după miros, avioane de recunoaștere care patrulau bâzâind pe deasupra munților și făceau fotografii încercând să identifice potecile caprelor de munte, astfel încât trupele de infanterie să le poată apoi cerceta pe jos. Gestapo-ul oferise recompense și își activase rețeaua de trădători locali. Măcelarul avea un soldat și ceva la fiecare patru civili, un raport imposibil de găsit chiar și la închisorile de maximă securitate. Și chiar asta devenise Creta: o închisoare înconjurată de mare. Bine, Creta nu fusese niciodată o insulă obișnuită, cel puțin nu în ochii lui Hitler. Führer-ul făcuse din Creta un punct de tranzit crucial pentru trupele germane și pentru aprovizionarea frontului de est, așa că intenționa să o păzească ca pe un seif bancar. La cel mai mic semn de rezistență, ordonase Hitler, Creta urma să fie distrusă cu *eine gewisse Brutalität* – „brutalitate maximă”.

Și ca să fie clar ce însemna *brutalität*, Hitler dăduse insula pe mâna războinicului său de vis: Generalul Müller, un veteran cu șaptesprezece ani pe câmpul de bătaie, decorat pentru curaj în luptă cu Crucea de Fier în grad de Cavaler, omul a cărui brutalitate îi adusese porecla de „Măcelarul Cretei”. Mâna dreaptă a Măcelarului era un sergent Gestapo pe nume Fritz Schubert, un german

născut în Orientul Mijlociu, poreclit „Turcul”. Cu tenul său măsliniu și abilitatea de a vorbi fluent greaca și engleza, Turcul era capabil să se deghizeze în păstor și să culeagă informații stând la cafele cu sătenii de pe insulă. Trucul său preferat era să se îmbrace în uniformă britanică, să scoată un cretan condamnat la moarte din închisoare și să-i ofere libertatea în schimbul prezentării sale prin sate ca soldat al Forțelor Speciale Britanice venit să ajute Rezistența cretană.

– Erau foarte abili, știau foarte bine cum să înșele oamenii inocenți, își amintește un supraviețuitor.

Dar poate că Măcelarul fusese cel înșelat de data aceasta. Poate că răpitorii aruncaseră intenționat toate obiectele acelea în jurul mașinii, ca să se joace cu mintea Măcelarului și să-l facă să se întrebe dacă nu cumva generalul era încă pe insulă. Ca să-și împrăștie soldații prin munți, doar pentru a se trezi într-o dimineață înconjurat de trupele aliate care debarcaseră neștiute pe plajă. Dacă așa era, ei bine, atunci bravo lor – Măcelarul nu putea decât să le aplaude ingeniozitatea.

Creta, această insulă izolată din mijlocul mării, fusese în secret una dintre anxietățile constante ale lui Hitler.

– Frica lui că Grecia și Creta vor fi ocupate de aliați a apărut în ianuarie 1943, explică Antony Beevor, un istoric militar al cărui tată fusese înrolat în serviciile secrete britanice în timpul războiului. Nemții erau terorizați la gândul că insula s-ar putea ridica într-o rezistență masivă care să-i atace din spate.

Forțele lui Hitler erau deja risipite destul de periculos, ocupând peste douăsprezece țări în timp ce erau prinse în lupte grele pe cele două fronturi uriașe din Rusia și Nordul Africii. Un cuțit în spate venit din Creta ar fi fost dezastruos. Dar chiar și fără această sabie deasupra capului, Măcelarul trebuia să rezolve problema rapid. Cu cât se prelungea mai mult absența generalului, cu atât mai slab și mai vulnerabil apărea Măcelarul însuși în ochii inamicilor și ai propriilor trupe.

Așa că până la prânz, Măcelarul pusese deja la punct un plan pentru a-i prinde pe șobolani. Avioanele s-au ridicat în aer și au început să arunce tone de manifeste peste Heraklion, orașul de coastă care urma să devină capitala Cretei:

DACĂ GENERALUL NU VA FI ELIBERAT ÎN TREI ZILE,
TOATE SATELE DIN DISTRICTUL HERAKLION
VOR FI INCENDIATE ȘI FĂCUTE UNA CU PĂMÂNTUL.
CELE MAI SEVERE REPRESALII VOR FI LUATE
ÎMPOTRIVA POPULAȚIEI CIVILE.

Orele treceau. Măcelarul avea o sumedenie de soldați curajoși; însă acum avea nevoie de civili înspăimântați. Hai să vedem până unde vor ajunge bandiții aștia când toată insula se va întoarce împotriva lor.

Chris White dădu la o parte scaietii și întinse degetul. Pe solul uscat se vedea o dără subțire conducând undeva printre măracini. Nu era cine știe ce, dar era tot ce găsisem în dimineata aceea.

– Pe aici au luat-o, spuse Chris. Să mergem!

CAPITOLUL 3

Chris porni hotărât la drum. Scaiștii acopereau ca o rețea poteca subțire și oriunde puneai piciorul te împiedicai de pietre alunecoase. Mărăcinii se încolăceau în moduri în care nu ar fi trebuit să se încolăcească – înainte, înapoi, în virogi ascunse – dar Chis era de neoprit. Acolo unde poteca dispărea, Chris se făcea și el nevăzut pe sub scaișți până când mâna îi ieșea din nou la suprafață:

– Aha!

Nu, îmi spunea instinctul. *Nu e bine*. De ce ar lua-o cineva pe o potecă ce duce direct într-un bolovan? Sau într-o viroagă? Dar îmi reaminteam că trebuie să urmăresc logica unei capre de munte; în Creta, caprele ies de pe potecă și păstorii le urmează, adaptându-se la simțul animalelor. Și de îndată ce am încetat să mai pun la îndoială logica lor am observat că pietrele devin din ce în ce mai puțin alunecoase și mi-am amintit că apa curge într-o singură direcție. Indiferent cât de bizare erau aceste curbe și întorsături ale cărării, eram conștient că urcăm. Imperceptibil, ne croiam drum spre vârful muntelui.

– Nu-i așa că ți se taie respirația de emoție? întrebă Chris. Gândește-te puțin! Poate că nimeni nu a mai călcat pe aici din vremea ocupației germane. E ca și cum am intra într-un mormânt antic.

Curând ne-am trezit orbecăind de-a lungul unui versant abrupt. Mă rog, Chris orbecăia, eu îl urmam. A ieșit de pe potecă și a luat-o întins spre vârf, în timp ce eu mă concentram să țin pasul. Sunt cu zece ani mai tânăr decât Chris și credeam că sunt într-o formă fizică mai bună, așa că era destul de umilitor să-mi dau seama că un asistent social de șaiszeci și ceva de ani, care nu face niciodată

sport și arată de parcă ar sta toată ziua într-un fotoliu cu ziarul de duminică în fața ochilor, mă face de rușine dându-mi lecții de anduranță și agilitate la urcare.

– Probabil e talent, dădu Chris nonșalant din umeri.

Serios? Dar de aceea mă aflam în Creta, să aflu dacă există așa ceva sau nu.

Anticii numeau Creta „Așchia” și când avionul tău se pregătește să aterizeze și tu nu vezi nici urmă de pământ dedesubt îți dai seama de ce. Exact în momentul în care ai impresia că te vei prăbuși în mare, pilotul virează și insula îți apare în fața ochilor, cu marginile ei spumoase de parcă exact atunci s-ar fi ridicat din adâncul mării. Cu silueta ițindu-se în portul din spatele aeroportului, o fortăreață întunecată de piatră îți apare surprinzător în față, o relicvă venețiană de secol XVI care nu face decât să adauge senzației că ești aruncat în timp și gata să intri într-o lume de mult apusă.

Dar Creta mai are o poreclă – Insula Eroilor – pe care o descoperisem din întâmplare. Făceam cercetări despre Fidipide, anticul mesager grec și sursa de inspirație a maratonului modern, când am dat peste o referință bizară la un Fidipide al zilelor noastre, un tip pe nume George Psychoundakis cunoscut drept „Clovnul”. Omul era de-a dreptul uimitor. Când forțele lui Hitler au invadat Creta, Clovnul s-a transformat peste noapte din păstor de oi în mesager montan pentru Rezistență. Nu se știe cum, George reușea să treacă peste obstacole care ar fi îngenușiat orice atlet olimpic: trecea peste vârfuri înzăpezite cu încărcături de treizeci de kilograme în spate, alerga optzeci de kilometri pe noapte mâncând mai nimic, și la un moment dat a reușit chiar să dispară din fața unui pluton de execuție al Gestapo-ului care îl încolțise pe un versant. George nu era nici măcar soldat; era doar un păstor care dusese o viață adormită și calmă până în ziua în care parașutele germane se deschiseseră deasupra casei sale.

Până în clipa aceea crezusem că secretele eroilor antici precum Fidipide fuseseră ori mit, ori pierdute pe vecie în antichitate, dar iată un tip normal care reușise să facă același lucru două mii cinci sute de ani mai târziu. Și nu era singurul: el însuși povestea despre un alt păstor care salvase de unul singur un sat plin de femei și copii de un masacru nazist. Germanii veniseră să caute arme și deveniseră suspicioși când văzuseră că toți bărbații lipseau și femeile nu scoteau o vorbă. Așa că naziștii alinaseră femeile pentru execuție. În momentul în care comandantul era gata să strige „Foc!” craniul i-a explodat. Un păstor pe nume Costi Paterakis alergase prin pădure să le vină în ajutor femeilor și ajunsese la timp pentru a-l ochi pe comandant de la patru sute de metri distanță. Ceilalți soldați

s-au împărțiat încercând să se ascundă – și au nimerit exact în bătaia puștilor luptătorilor Rezistenței care veniseră pe urmele lui Costi.

– Încă mai cred că a fost unul dintre cele mai spectaculoase momente ale războiului, a spus unul dintre partizani, un englez salvat de tăcerea acelor femei.

Povestea este atât de tulburătoare, că e ușor să uiți de cât curaj a fost nevoie pentru a face așa ceva. Costi a trebuit să-și ignore instinctul de conservare și să se îndrepte direct către pericol; a trebuit să treacă în viteză maximă peste kilometri întregi de teren accidentat, fără să se împiedice; să treacă peste furie, panică și să-și calmeze bătăile inimii astfel încât să poată ochi rapid și sigur. A fost nu doar un act de curaj nebun, ci și un trîmf al eroismului natural și al unei abilități fizice fără pereche.

Cu cât cercetam mai mult sursele istorice referitoare la Rezistența cretană din timpul războiului, cu atât mai multe povești apăreau. Oare chiar existase un elev american de liceu care luptase cot la cot cu rebelii în spatele liniilor germane? Oare chiar existase un prizonier de război care evadase, într-o stare deplorabilă, dintr-un lagăr de concentrare pentru a deveni acel maestru al răzbunării cunoscut drept „Leul”? Și mai presus de toate: ce se întâmplase oare cu banda aceea de inadaptați care încercaseră să răpească un general nazist de sub nasul compatrioților săi? Chiar și nemții realizaseră, atunci când ancoraseră la țărmul Cretei, că aceasta urma să fie un alt fel de luptă. În ziua în care a fost condamnat la moarte pentru crime de război, comandantul Comandamentului Suprem al armatei germane nu a dat vina pe judecătorii de la Nuremberg pentru soarta sa. Nici pe trupele germane, nici pe Führer. A dat vina pe Insula Eroilor.

– Rezistența incredibil de puternică a grecilor a întârziat cu două luni vitale atacul german asupra Rusiei, s-a lamentat Generalul Wilhelm Keitel, Feldmareșal al celui de-al Treilea Reich, cu câteva minute înainte de a fi dus la spânzurătoare. Dacă nu ar fi existat această întârziere rezultatul războiului ar fi fost diferit... și alții ar fi stat acum în locul meu.

Și nicăieri în Grecia nu a fost Rezistența mai ingenioasă, mai puternică și mai intensă decât în Creta. Deci despre ce vorbeau oamenii ăștia?

A existat un moment în care răspunsul la această întrebare nu era un mister. O lungă perioadă a istoriei umane, arta eroului nu a fost lăsată în voia sorții ci dimpotrivă, a reprezentat un efort multidisciplinar dedicat nutriției optime, condiției fizice și sănătății mintale perfecte. Abilitățile eroului erau studiate, practicate, însușite, perfecționate și apoi transmise mai departe de la părinte la copil, de la profesor la elev, de la maestru la ucenic. Arta eroului nu însemna să fii curajos, ci să fii atât de competent încât să nu mai fie nevoie de curaj. Ideea nu era să mori luptând pentru o cauză dreaptă; ideea era să nu mori deloc. Ahile, Ulise